

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

BÓNG CHIM TĂM CÁ

Tiểu Phi phóng nhanh xuống triền núi, thấy một cỗ xe ngựa mui đen đậu sẵn bên vệ đường.

Loại xe mui đen vốn là một phương tiện di chuyển rất thông dụng của thành Tế Nam, bất kỳ đâu đâu cũng có.

Ban ngày không tiện cho việc thi triển khinh công nên Tiểu Phi mon men đến bên xe ướm hỏi:

-Xe đang đợi khách phải không ?

Người phu xe có khuôn mặt tròn trịa, cười cầu tài:

-không, đợi khách quan thì đúng hơn !

Tiểu Phi không để ý đến câu trả lời ranh mãnh của hắn, hỏi tiếp:

-Người có biết Ô Y am nơi ngoại thành đây chứ ?

Gã phu xe cười đáp:

-Thưa biết, khách quan chọn xe tiểu nhân thì đúng là ngay chóc và hôm qua tiểu nhân vừa mới đưa vợ lên dâng hương ! Nhất định là không khi nào lạc đường được !

Tiểu Phi gật đầu bước lên, chiếc xe lắc lư chuyển bánh.

ngồi trong xe, Tiểu Phi nghiền ngẫm câu chuyện lại từ đầu chí đuôi, tuy đã lộ được một chút manh mối, nhưng chìa khóa chính là có thể tìm được người đàn bà Thu Linh Tố kia hay không rồi mới có thể quyết định những then chốt kế tiếp, điều đó chàng được biết ở hiện tại, chẳng qua là Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tự Tử và Trác Mộc Hợp đều vì nàng mà ra đi.

Nhưng Thu Linh Tố vì sao muốn gặp họ ? Phải chăng định yêu cầu họ giúp sức ? Một cô gái như nàng lại có thể gả những việc khó khăn không giải quyết nổi sao, phải cầu lụy đến người khá cngiúp đỡ ?

Xe tuy không chậm lắm, nhưng am Ô Y cũng chẳng phải gần.

May vì Tiểu Phi đang bận vắt óc suy nghĩ, nên không lấy gì làm nôn nóng lắm !

Cuối cùng, gã đánh xe cho đỗ xe lại, thưa:

-Ô Y am ở tại cụm rừng phía trước đó, mời khách quan xuống xe !

Xa xa là một cụm rừng đào, một ngôi miếu nhỏ nằm cạnh dòng suối vắt ngang, màu trời đã xế bóng, trong am vắng vắng tiếng kinh vọng ra, hình như các sư ni đang công phu buổi tối.

Rừng đào, am nhỏ suối reo mơ, quả là một khung cảnh thơ mộng tuyệt vời. Tố Tâm đại sư quả là một sư ni tao nhã, bằng chẳng vậy làm sao kết giao tư kỷ với một nữ nhân như Thu Linh Tố ?

Cửa am rộng mở, Tiểu Phi bước thẳng vào trong.

Trong am chưa lên đèn, tiếng niệm kinh vang vang giữa khung cảnh mờ mờ nửa sáng nửa tối.

Dưới bóng râm của cội ngô đồng, một vị ni cô áo đen váy trắng đứng im lìm bất động, hình như đang hoài cảm cho nỗi sầu khổ của thế nhân.

Đặt bước đến nơi đây, Tiểu Phi dù muốn dù không đôi chân cũng se bước phần nào.

Vừa nhắc bước tiến sang đối phương, Tiểu Phi vừa cất tiếng ướm hỏi:

-Thưa, chẳng hay có Tố Tâm đại sư tại am chẳng ?

Vị nữ ni áo đen liếc nhìn chàng và chấp tay cúi đầu:

-Bần ni chính là Tố Tâm, thí chủ từ đâu đến, tìm bần ni có việc chi ?

Tiểu Phi vào đề ngay:

-Đại sư từ lâu đã xa lánh hồng trần, nhưng hẳn còn nhớ vị bằng hữu ngoài tục Thu Linh Tố chẳng ?

Tố Tâm sư thái đáp:

-Nhớ tức là không nhớ, không nhớ tức là nhớ ! Thí chủ hỏi làm gì ? Bần tăng nói để mà chi ?

Tiểu Phi bẻ lại liền:

-Nói tức là không nói, không nói tức là nói. Đại sư cố chấp chẳng nói, có phải là thành hữu tướng rồi chẳng ?

Tố Tâm sư thái khoé mép đĩnh nụ cười:

-Thí chủ quả là người thông suốt triết lý nhà thiền !

Tiểu Phi cười khiêm nhượng:

-Cũng biết được một vài.

Tố Tâm sư thái chợt thở dài:

-Thí chủ là kẻ cầu giải, bần ni đâu lẽ hẹp bụng chẳng giải ! Thí chủ lặn lội đến đây, tất đã được Tôn Học Bồ nói qua, Thu Linh Tố nhờ họa tượng là để tặng biệt tình nhân mà thôi !

Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Rồi sau đấy ?

Tố Tâm đáp :

-Linh Tố sớm có được huệ căn, sau khi cắt đứt tơ tình, càng một lòng biệt tuyệt cõi trần, hai mươi năm trước đã do sự thế độ của bần ni, thí phát xuất gia rồi !

Tiểu Phi thất thanh kêu lên:

-Xuất gia rồi ? Bây giờ ...

Tố Tâm cười thật mỏng:

-Một con người huệ căn đỉnh ngộ như nàng, tất nhiên chẳng thể nấn ná lâu nơi chốn hồng trần chịu khổ !

Tiểu Phi rúng động:

-Nàng ... nàng đã chết thật à ?

Tổ Tâm sư thái chấp tay niệm phật:

-Tiêu dao đây đó, chẳng buộc chẳng ràng ... A Di Đà Phật ... lành thay, lành thay!

Kết quả của sự tìm tòi thật ngoài ý liệu của Tiểu Phi. Chàng quả không ngờ, Thu Linh Tố chẳng hề trao thân về ai mà lại xuất gia theo đạo, lại càng không ngờ là nàng đã chết !

Toàn thân chàng bỗng nhiên như cứng đờ tại đó, hết thể nhúc nhích.

Tổ Tâm sư thái nhếch một nụ cười :

-Thí chủ từ đâu đến tự đến sao chẳng từ đâu tự đi ?

Đối phương đã dùng câu Phật lý để đui khéo mình đi, Tiểu Phi nhận thấy không còn gì phải hỏi nữa, đành quay người bước ra cửa, nói lảm bảm lấy mình:

-Thu Linh Tố đã chết, vậy những bức thư kia do ai viết ? Không lẽ có người giả mạo tên nàng, không lẽ sự ra đi của Tả Hựu Tranh không hề liên quan đến nàng ?

Thật ra, cho đến bây giờ, chàng cũng chưa có bằng chứng gì xác đáng là những bức thư mà đám người Tả Hựu Tranh đã nhận được chính thực là của Thu Linh Tố viết.

Chàng chỉ có mỗi một bằng chứng là Tả Hựu Tranh, Linh Tự Tử, Tây Môn Thiên, Trác Mộc Hợp hết sức si mê nàng ta mà thôi !

Chàng mỉm cười chua chát với mình:

-Nhưng không thể với bao nhiêu ấy rồi có thể quả quyết là bốn người vì nàng mà chết được. bây giờ Thu Linh Tố đã chết, ta lại phải bắt đầu lại từ mọi việc !

Nhưng vừa bước ra khỏi rừng đào, chàng vụt dậm chân kêu lên:

-Không việc này quả có nhiều mờ ám !

Và Tiểu Phi dừng ngay lại, nghiêng ngẫm lại từng khúc mắc của sự tình ...

Tổ Tâm sư thái nếu chẳng ra khỏi cửa, thì tại làm sao biết A Tư đi tìm hỏi Tôn Học Bồ và biết rõ câu trả lời của Tôn Học Bồ là Thu Linh Tố mượn vẽ tượng để tặng biệt tình nhân ?

Chàng lập tức quay người xông trở vào am.

Bóng người dưới cội ngô đồng đã biến mất !

Tiếng niệm kinh bên phía trong vẫn còn, Tiểu Phi lập tức xông vào ...

Đám ni cô đang tụng kinh đều giật mình ngưng iệm, Tiểu Phi ánh mắt đảo thật nhanh từng khuôn mặt của mỗi người, nhưng tuyệt không có vị ni cô áo đen váy trắng khi nãy.

Chàng dần giọng quát lên:

-Tổ Tâm sư thái ở đâu ?

Một vị lão ni hoảng hốt đứng lên:

-trong tiểu am không có ai pháp hiệu Tổ Tâm cả !

Tiểu Phi hừ nhẹ:

-Tổ Tâm sư thái rõ ràng là trụ trì của Ô Y am này !

Vị lão ni nọ đáp:

-Tiểu am đây là Đào hoa am, Ô Y am từ đây vòng sang phía thành đông mà đi, còn cách vài dặm đường nữa.

Tiểu Phi lại phen chết sững đứng im.

Chốc sau chàng mới lắp bắp:

-Vừa rồi vị sư thái áo đen đứng dưới gốc ngô đồng, không phải là người của quý am sao ?

Vị lão sư đưa mắt nhìn chàng y như nhìn một tên điên và chậm chậm cất lời:

-Tất cả những người trong am đều công phu tối tại nơi này, vừa rồi, dưới gốc ngô đồng nào có ai đâu ?

Tiểu Phi trở hết thuật khinh công của mình, phóng nhanh về hướng Tây, không ngớt tự trách mình:

-Tại sao ta ngu như thế, xe to trong thành, đâu khi nào đến đợi khách nơi khu bần dân như thế ? Và những khu bần dân làm gì có kẻ đủ tiền ngồi nổi xe to ? Rõ ràng là chúng cố ý đợi mình, để đưa ta vào tròng. Làm như thế, chúng không ngoài ý để ta tin rằng Thu Linh Tố đã chết, đánh lạc hướng theo dõi của ta !

Màn trời đã nhuộm tím hoàng hôn, nơi đây thuộc về ngoại ô, Tiểu Phi tha hồ thi triển khinh công lướt đi vun vút.

Không mấy chốc sau đã nhìn thấy một toà tư viện nằm dưới chân núi.

Từ trong ngôi chùa hoang lương đó, một ánh đèn đơn côi hắt ra chập chờn như lửa quỳ, lá theo hơi gió xào xạc rơi, y như những bước chân lạc lõng của những u hồn vất vưởng.

Gió đêm lướt qua, Tiểu Phi nghe xương sống mình sau gay gay nổi ốc.

Chân vẫn không dừng bước, chàng cứ vùn vụt lao nhanh về hướng ngôi chùa...

Cạnh ngọn đèn con, một vị ni cô ngồi đấy xuất thần, chăm khúu hơn trăm miếng, da mặt vàng ngoách, thần sắc ngây dại y như bị quỷ ám !

Tiểu Phi thầm chép miệng:

-Không lẽ Ô Y am lại xơ xác đến thế này ? Giá mà gã xa phu thật sự đưa ta đến đây, chắc gì ta đã tin hẳn đây là Ô Y am !

Chàng dềnh hắng cất tiếng:

-Đây có phải là Ô Y am không ?

Vị ni cô nhìn thoáng qua đôi mắt ngơ ngác:

-Ô Y am, thì hẳn nhiên là Ô Y am rồi, không lẽ nơi đây không phải là Ô Y am ?

Thấy đối phương không có vẻ gì dối trá, Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hay Tố Tâm sư thái có ở đây không ?

Vị ni cô ngẫm nghĩ một thoáng, đột nhiên cười phá lên:

-Có, tất nhiên là ở đây ! Ai dám nói nàng không có ở đây ?

Khung cảnh của ngôi am vốn đã hoang lương kỳ bí, cả người ni cô đối diện cũng kỳ bí trong vẻ đại đại điên điên, thêm giọng cười ngụ ý của nàng, làm Tiểu Phi dù là một con người vốn ngang tàng bạo dạn cũng không khỏi ớn ớn rùng mình.

Chàng cố lấy giọng thản nhiên hỏi tiếp:

-Vậy sư thái có thể đưa tại hạ đến tham kiến Tổ Tâm sư thái được chăng ?

Vị nữ ni khật khùng nọ đứng lên :

-Theo ta !

Tay nàng liền vỗ theo chiếc đèn lồng với ánh sáng leo heo như lửa quỷ, chập chờn rọi lên bức tường đen sì, rọi lên những tượng Phật phết vàng tróc lở chỗ, rọi lên cả lá rơi cỏ dại, bụi đóng, nhện giăng.

Bước cao bước thấp, nàng lầm lủi đi trước, xuyên qua khung viện lạc hoang lạnh, trong Ô Y am hầu như chẳng có một dạng người.

Và nếu như có thật, hẳn đúng như quỷ ma nép trong bóng tối rình rập khách bên ngoài !

Nơi hậu viện không có đốt đèn, bóng tối trầm trầm phủ khắp.

Dưới cội ngô đồng tiêu sơ, có một ngôi thiền đường nho nhỏ, gió đêm thổi lộng qua những khuôn song long lở tạo thành những âm thanh rờn rợn trên người.

Nữ ni vụt quay đầu cười ngây ngô:

-Đợi đấy nhé !

Tiểu Phi nhìn lưới nhện giăng giăng ngang dọc trên khung cửa, không sao dần được, lên tiếng hỏi:

-Tổ Tâm sư thái phải chăng đang tọa quan ?

Nữ ni lại cười lên ngây ngô, vệt lấy màn nhện trên cửa, chui tuốt vào trong.

Tiểu Phi đành phải cứng đợi bên ngoài.

Ngọn đèn duy nhất đã được đối phương xách theo, trong sân đã tối càng thêm tối.

Trên cây, hình như tiếng cú rúc từng hồi mừng tượng tiếng quỷ rên rỉ bi thương, một mình đứng dưới cội cây, Tiểu Phi cảm thấy tóc lông trên người cơ hồ đều dựng đứng.

Khá lâu sau, chàng mới nghe tiếng nữ ni nọ vang lên bên trong thiền đường:

-Sư bá, có người muốn đến gặp, sư bác có bằng lòng tiếp y chăng ?

Lại thêm một lúc, nữ ni nọ xách đèn bước trở ra, cười bảo:

-Sư bá tôi gật đầu bằng lòng, ông vào đi !

Tiểu Phi thở phào:

-Đa tạ !

Bất luận thế nào, chàng cũng phải gặp được mặt Tổ Tâm sư thái.

Qua ánh đèn chập chờn từ ngoài cửa hắt vô, Tiểu Phi rảo bước đi vào, miệng gọi:

-Tổ Tâm sư thái ... sư thái !

Nhưng không có một tiếng trả lời trong khoảng tối sâu bên trong !

Tiểu Phi lại bước lên hai bước.

Một cơn gió vừa vùn lướt qua và theo đó bóng người thấp thoáng dao động ...

Qua ánh đèn heo hắt như lửa ma đó, Tiểu Phi nhận ngay được ra không phải là người, mà lại là một bộ xương khô !

Bộ xương được treo lên xà nhà, không ngớt lay động theo cơn gió, mùi thịt rửa xương phai vẫn còn vương vất tanh tanh nghe muốn lợm giọng.

Tiểu Phi không khỏi khựng bước sững sờ.

Bên ngoài, giọng cười điên dại của nữ ni nọ vang lên, kèm theo tiếng vỗ tay bôm bốp:

-Người đã gặp bà ta rồi ... gặp bà ta rồi ! Tại sao người không nói chuyện ?

Bộ xương khô đó chính là người mà Tiểu Phi nhất quyết muốn tìm, nhưng bây giờ thì bà ta đã treo cổ lên xà nhà tự tận, cho đến da thịt đều tàn rữa, chỉ còn lại có bộ xương.

Người ni cô khật khùng kia không chịu đem thi thể bà ta mai táng, lại còn đem làm trò đùa với Tiểu Phi, một trò đùa điên dại độc ác.

Đúng là một con người điên, lòng đầy ác ý.

Tiếng cười điên cuồng không ngớt vọng vào, mục ni cô điên nọ không ngớt vỗ tay nhẩy nhót reo hò, cho đến ngọn đèn con trên tay cũng ném lăn trên ,ặt đất.

Đèn tắt mất, bóng tối càng quỷ quái nặng nề.

Tiểu Phi vụt nghe bàn tay mình mồ hôi ướt lạnh, từng bước từng bước thụt lùi ra phía cửa ...

Bất thần, bộ xương khô lủng lẳng trên xà nhà vụt chụp bổ lấy chàng.

Tiểu Phi càng toát lạnh mồ hôi, nửa muốn tránh nửa muốn vươn tay chụp ...

Ngay khi ấy, một ánh kiếm từ trong bộ xương lú ra đâm thẳng vào ngực Tiểu Phi, một thế kiếm cực nhanh mà cũng cực độc !

Tiểu Phi cơ hồ không làm sao tránh kịp, chỉ còn cách thun người ra sau, vừa kịp, “soạt” lên một tiếng khô khốc, mảnh áo trước ngực chàng bị lưỡi kiếm rạch toạt một đường dài.

Liên theo đó, những điểm đen sáng nhấp nháy, nhỏ rức đến độ mắt khó thể phân biệt được, kệp theo tiếng xé gió lạnh lớt bay chụp vào những huyết đạo trên ngực và yết hầu chàng ...

Đồng thời, một bóng người từ trên kèo nhà tung bỗng người lên tông vỡ mái ngói ra ngoài, để lại một chuỗi cười thê thiết rợn người.

Vừa tránh qua thế kiếm, Tiểu Phi đãon được ngay đối phương còn đòn sát thủ tiếp sau, cho nên thân hình theo đà cúi thun người, uốn gập lại lăn tròn trên mặt đất.

Những điểm đen nhánh nọ vừa vùn rào rào lướt qua bên cạnh mình.

Và Tiểu Phi cũng vừa kịp nhận ra bóng đen nọ y phục toàn đen, thân pháp nhanh nhẹn dị thường, đúng là kẻ giết chết Tống Cang cũng là kẻ dùng “nhân thuật” biến mất nơi hồ Đại Minh độ nọ !

Kịp khi chàng chỗi người dậy theo lỗ hổng trên mái ngói phi thân ra ngoài, bóng đen kỳ bí nọ đã không còn thấy dạng.

Trăng sao vẫn vàng vạc, gió đêm vẫn hiu hắt, nhưng Tiểu Phi tuy đứng trên mái nhà trống trải vẫn nghe mồ hôi tươm ướt da lưng.

Thử đi một lúc, Tiểu Phi lại nhảy trở lộn xuống am, mục ni cô khùng nọ vẫn đứng ngây ra ở giữa sân bất động, luôn cả nụ cười cũng ngưng đọng nửa chừng.

Tiểu Phi lướt đến trước mặt mục ni, quát lớn:

-Tên đó là ai ? Mục có phải là đồng lõa với hắn không ?

Trong bóng đêm, khuôn mặt mục ni cô điên như phốt lên một nét cười kỳ bí, nàng nheo nheo mắt nhìn Tiểu Phi vài lượt và cười sặc lên:

-Hắn ... ư ... ta ...

Tiếng cười vụt dứt ngang nửa chừng, mục vận người liên tiếp và bất thần ngã ngửa trên đất.

Từ trên ngực và yết hầu mục mấy giọt máu tươi lún phún rỉ ra.

Tiểu Phi vụt hiểu ngay, những mũi ám khí vừa rồi không trúng được chàng vẫn còn đà bay tuốt ra cửa và cùng ghim cả lên mình mục đi đến !

Chàng vội cúi người xuống thấy những điểm máu tươi nọ sau khi phun ra khỏi cơ thể liền biến thành màu xanh viéc kỳ dị, mắt mũi ngũ quan mục đều rịn máu tươi.

Tiểu Phi thẳng thốt kêu lên:

-Ám khí quả thật độc ! ... Nàng vĩnh viễn an giấc nhé !

Một thứ ám khí như thế, bất cứ trúng phải một cao thủ tuyệt đẳng nào, cũng đừng hòng cứu chữa kịp thời.

Giá như lúc này, chàng phản ứng hơi chậm một chút thì giờ này kẻ ngã trên mặt đất, nhất định phải là chàng.

Mục điên hình như còn chút thoi thóp, nên đột nhiên mở choàng mắt ra, ánh mắt nàng trong phút cuối cùng cực kỳ trong sáng, cứ nhìn sững lấy Tiểu Phi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Nàng còn muốn nói ?

Mục điên vành môi tái nhợt mấp máy một lúc, cuối cùng phều phào thật khẽ:

-Vô ... vô ...

Tiểu Phi hơi cúi xuống:

-Nàng muốn bảo là có nói cũng vô ích phải chăng ?

Sắc mặt mục đầy vẻ bồn chồn, mồ hôi tươm đầm hai góc trán, nhưng dù cố vận hết sức tàn, nàng cũng không sao phát ra được thêm một thanh âm nào.

Cái câu nói cuối cùng, nàng đành mang theo với cái chết !

Đôi mắt sắp lìa trần vút ngời sáng lạ thường, hình như định báo cho Tiểu Phi một mối manh trọng đại.

Tiếc thay, Tiểu Phi lại không biết đến.

oOo